

Liane Moriarty

Nouă străini

Traducere din engleză
de Luminița Gavrilă

Capitolul 1

Yao

— Mă simt bine, spuse femeia. N-am nimic.

Lui Yao nu i se părea că se simte bine.

Era prima lui zi ca paramedic stagiar. A treia intervenție. Yao nu era agitat, ci într-o stare de hipervigilență pentru că nu suporta să facă nici cea mai mică greșeală. Când era copil, greșelile îl făceau să plângă inconsolabil și chiar și-acum simțea un junghi în stomac.

Un strop de transpirație se prelinse pe fața femeii, lăsând o dără udă prin fard. Yao se întrebă de ce femeile își fardau fața cu portocaliu, dar asta era irelevant.

— Mă simt bine. Poate că e doar o viroză trecătoare, spuse ea cu un ușor accent est-european.

Finn, superiorul său, îi spusese:

— Observă totul la pacient și la mediul în care se află! Gândește-te că ești un agent secret care caută indiciile unui diagnostic.

Yao observă că era o femeie supraponderală, de vreo 40 de ani, cu niște pronunțate cearcăne roz, cu ochi neobișnuit de verzi și un păr șaten, firav, strâns la ceafă într-un coc mic

și meschin. Era palidă, avea pielea umedă și respira sacadat. O fumătoare înrăită, judecând după faptul că mirosea a tutun. Stătea într-un scaun de piele cu speteaza înaltă, în spatele unui birou imens. Părea să fie un fel de mare șefă, dacă mărimea somptuosului birou pe colț și ferestrele de la podea până la tavan, cu vedere spre port, erau indicii ale statutului în cadrul corporației. Se aflau la etajul al șaptesprezecelea și acoperișul în formă de vele al Casei Operei era atât de aproape, încât îi vedeai plăcile albe și crem, în formă de diamant.

Femeia ținea o mână pe mouse. Derula e-mailurile pe ecranul supradimensionat al calculatorului, ca și când cei doi paramedici chemați s-o consulte erau un mic inconvenient, niște electricieni veniți să repare o priză. Purta un costum bleumarin, ajustat pe corp, de parcă ar fi fost o pedeapsă, jacheta fiind incomod de strâmtă la umeri.

Yao luă mâna liberă a femeii și îi prinse un pulsoximetru de deget. Observă o pată solzoasă și lucioasă pe pielea roșiatică de pe antebraț. Un prediabet?

— Iei vreun medicament, Masha? întrebă Finn.

Avea un fel dezinvolt și familiar de a vorbi cu pacienții, de parcă făcea conversație la un grătar, cu berea în mână.

Yao observase că Finn li se adresa întotdeauna pacienților pe numele mic, pe când el se jena să vorbească cu ei ca și când erau vechi prieteni, dar dacă asta ajuta pacientul să se simtă mai bine, atunci va învăța să-și depășească timiditatea.

— Nu iau niciun medicament, spuse Masha cu ochii în calculator.

Dădu un clic hotărât pe ecran, apoi își mută privirea de la monitor la Finn. Avea niște ochi parcă împrumutați de la o persoană frumoasă. Yao presupuse că purta lentile de contact colorate.

— Sunt sănătoasă. Îmi cer scuze că v-am răpit timpul. Nu eu am chemat ambulanța.

— Eu am chemat ambulanța, spuse o tânără brunetă, foarte drăguță, cu pantofi cu toc înalt și o fustă strâmtă, ecosez, ale cărei romburi se suprapuneau la fel ca plăcile de pe Casa Operei.

Fusta îi venea excelent, dar, evident, asta nu avea nicio relevanță în clipa de față, chiar dacă, practic, ea făcea parte din mediul pe care Yao trebuia să-l observe. Fata își rodea unghia de la degetul mic.

— Sunt asistenta ei personală. Ea... ăăă..., zise, apoi coborî glasul, ca și când urma să dezvăluie ceva rușinos. S-a albit de tot la față și a căzut de pe scaun.

— N-am căzut de pe scaun! i-o tăie Masha.

— A alunecat de pe el, se corectă fata.

— Am amestec puțin, atâta tot, îi spuse Masha lui Finn. Pe urmă m-am întors imediat la treabă. N-am putea să n-o mai lungim atâta? Sunt dispusă să vă plătesc integral... cum îi zice?... prețul sau *tariful*, sau ce percepeți pentru serviciile voastre. Am asigurare de sănătate privată, desigur. Pur și simplu nu am timp de așa ceva în clipa asta.

Apoi se uită atentă la asistenta ei.

— Nu am o întâlnire la 11 cu Ryan?

— O s-o anulez.

— Vorbea cineva de mine? spuse un bărbat din pragul ușii. Ce s-a întâmplat?

Un tip cu cămașă violet, mult prea strâmtă, intră ținând în brațe un teanc de dosare din carton manila. Vorbea cu un accent britanic afectat, de parcă era un membru al casei regale.

— Nimic, spuse Masha. Ia loc.

— Masha e ocupată în clipa asta, nu se vede? spuse biata asistentă.

Yao era în asentimentul ei. Nu-i plăcea ca problemele de sănătate să fie tratate cu neseriozitate și considera că profesia lui merita mai mult respect. Avea și o puternică aversiune față de tipii cu părul țepos și accent afectat, care purtau cămașă violet cu un număr mai mic, pentru a-și arăta pectoralii bine conturați.

— Nu, nu, ia loc, Ryan! Nu durează mult. Sunt bine, spuse Masha făcându-i nerăbdătoare semn să ia loc.

— Îmi dai voie să-ți iau tensiunea, te rog, ăăă... Masha? spuse Yao îndrăznind să-i băguie numele în timp ce se pregătea să-i înfășoare brasarda pe braț.

— Hai mai întâi să scoatem jacheta, zise Finn amuzat. Ești o femeie ocupată, Masha.

— Mie nu-mi trebuie decât să-mi semneze astea, îi spuse tânărul asistentei pe un ton scăzut.

Mie nu-mi trebuie acum decât să verific semnele vitale ale șefei tale, boule, se gândi Yao.

Finn o ajută pe Masha să-și scoată jacheta pe care apoi o așază cu atenție pe speteaza scaunului.

— Ia să vedem documentele alea, Ryan, spuse Masha descheindu-și câțiva nasturi la cămașa de mătase crem.

— Îmi trebuie semnătura ta pe primele două pagini, spuse tipul întinzându-i dosarul.

— Asta-i culmea! exclamă asistenta ridicând mâinile exasperată.

— Prietene, va trebui să revii altă dată, spuse Finn cu o notă clară de asprime în vocea lui de tip care se relaxează la un grătar.

Ryan se dădu înapoi, dar Masha pocni din degete ca el să-i paseze dosarul, iar Ryan făcu imediat un salt în față

și i-l dădu. Se vedea că Masha îl speria mai tare decât Finn, ceea ce spunea multe, pentru că Finn era un tip masiv și puternic.

— Durează cel mult paisprezece secunde, îi spuse ea lui Finn.

Vocea i se îngroșă la cuvântul „mult”, astfel încât se auzi „molt”.

Cu brasarda tensiometrului în mână, Yao schimbă o privire cu Finn.

Mashei îi căzu capul într-o parte, ca și când tocmai ați-pise. Dosarul îi alunecă dintre degete.

— Masha? o strigă Finn cu voce puternică, autoritară.

Ea se prăbuși în față, cu brațele îndoite, ca o marionetă.

— Uite-așa! strigă asistenta cu satisfacție. Exact așa a făcut și mai devreme!

— Doamne Dumnezeule! exclamă tipul cu cămașa violet și se retrase. *Doamne!* Îmi pare rău! Eu doar...

— În regulă, Masha. Hai să te întindem pe podea, spuse Finn.

Finn o ridică de subsuori și Yao o apucă de picioare, icnind de efort. Era o femeie foarte înaltă, își dădu seama Yao, mult mai înaltă decât el. Avea cel puțin 1.80 și era al naibii de grea. Împreună cu Finn o întinse pe covorul cenușiu, pe-o parte. Finn îi împături jacheta și i-o puse sub cap.

Brațul stâng al Mashei se ridică țepăn, ca de zombi, deasupra capului. Mâinile i se încheștară spastic în pumni. Continua să respire sacadat în timp ce corpul îi devenea rigid.

Avea o criză convulsivă.

Era tulburător să asști la o criză convulsivă, dar Yao știa că nu trebuia decât să aștepti să treacă. Masha nu avea nimic în jurul gâtului, Yao nu avea ce să-i desfacă. Cercetă

spațiul din apropierea ei și văzu că nu era nimic de care femeia să se lovească cu capul.

— Asta s-a întâmplat și mai devreme? întrebă Finn ridicând privirea spre asistentă.

— Nu. Nu, înainte doar a leșinat, răspunse asistentă, care se uita cu ochii măriți de o fascinație îngrozită.

— A mai avut crize convulsive? întrebă Finn.

— Nu cred. Nu știu.

În timp ce vorbea, asistentă se trăgea înapoi spre ușa biroului, unde se strânseseră o mulțime de angajați din companie. Cineva filma cu telefonul mobil, ca și cum criza șefei lor era un concert de muzică rock.

— Încep compresiile, spuse Finn, iar ochii lui erau absolut calmi și imperturbabili.

Urmă un moment — nu mai mult de o secundă, totuși un moment — în care Yao nu reacționează deloc, în timp ce creierul lui se lupta să proceseze ce se întâmplase. Își va aminti mereu acel moment de confuzie și perplexitate. Știa că un stop cardiac poate avea simptome asemănătoare cu cele ale unei crize convulsive și totuși el omisese acest lucru, deoarece creierul lui fusese foarte convins, în mod eronat, de o singură realitate: *pacienta avea o criză convulsivă*. Dacă Finn n-ar fi fost acolo, Yao n-ar fi făcut decât să stea pe vine și să se uite la o femeie în stop cardiac, *fără să facă nimic*, ca un pilot care-și lasă avionul să se prăbușească pe sol, deoarece se biziue prea mult pe instrumente, care de fapt nu funcționează bine. Cel mai fin instrument al lui Yao era creierul și în această zi nu funcționa bine.

Îi aplicară două șocuri electrice, dar fără să reușească să-i stabilizeze pulsul. Masha Dmitrichenko era în stop cardiac când o scoaseră din biroul ei de pe colț în care nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Capitolul 2

Zece ani mai târziu

Frances

Într-o zi senină și caldă din ianuarie, Frances Welty, odinioară scriitoare de romane de dragoste de succes, mergea singură cu mașina prin pustietatea cu vegetație săracă, la șase ore nord-vest de Sydney, orașul unde locuia.

Autostrada ca o panglică neagră se desfășura hipnotic înaintea ei, în timp ce instalația de aer condiționat îi sufla cu putere în față un curent de aer polar. Cerul era o cupolă gigantică de un albastru intens, care îi înconjură mașina minusculă și solitară. Era mult prea mult cer pentru gustul ei.

Zâmbi pentru că îi amintea de comentariile acelea tăfnoase de pe TripAdvisor: *Așa că am sunat la recepție și am cerut un cer mai confortabil, mai înmormat și mai jos. O femeie cu un puternic accent străin a spus că nu mai aveau alt cer disponibil! A fost și foarte nepoliticoasă! N-O SĂ MAI REVIN NICIODATĂ! NU VĂ IROȘIȚI BANII!*

Lui Frances îi trecu prin cap că poate era pe punctul de a-și pierde mințile.

Nu, nu era. Era bine. Perfect normală. Fără doar și poate.

Își puse mai ferm mâinile pe volan, clipi simțindu-și ochii uscați în spatele ochelarilor și căscă atât de tare, încât îi pocniră maxilarele.

— Au, făcu ea, deși n-o duruse.

Oftă, uitându-se pe geam după ceva care să spargă monotonia peisajului. Probabil că era foarte dezagreabil și ostil afară. Își și imagina: bâzâitul muștelor, strigătul jalnic al ciorilor și lumina aceea albă orbitoare. Pământ cafeniu cât vezi cu ochii.

Haide! Dă-mi o vacă, un lan de ceva, o baracă. Ochișorii mei văd ceva care începe cu...

N. Nimic.

Se foi în scaun și, drept mulțumire, șalele îi răspunseră cu un junghi atât de puternic și de personal, încât îi dădură lacrimile.

— Of, *Doamne*, se vaită ea.

Începuse s-o doară spatele în urmă cu două săptămâni, în ziua când în sfârșit acceptase că Paul Drabble dispăruse. Exact când forma numărul de telefon al poliției și se întreba cum să se refere la Paul — partenerul, prietenul, iubitul ei, „un prieten special”? —, simțise primul junghi. Fusesse cel mai clar exemplu de durere psihosomatică, dar faptul că știa că era ceva psihosomatic nu însemna că o durea mai puțin.

Era ciudat să se uite în oglindă în fiecare seară și să-și vadă reflexia șalelor care arătau la fel de moi, albe și ușor rotunjoare ca întotdeauna. Se aștepta să vadă ceva îngrozitor, ca o masă noduroasă de rădăcini de copaci.

Se uită la ceasul de pe bord: 2:57 p.m. Bifurcația trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Le spusese celor de la rezervări

că va ajunge la Casa Tranquillum în jur de ora 3:30–4 p.m. și nu făcuse nicio oprire neplanificată.

Casa Tranquillum era un „boutique de sănătate și centru de relaxare”. I-l recomandase prietena ei Ellen.

— Trebuie să te *vindeci*, îi spusese ea lui Frances după ce băuseră al treilea cocktail (un excelent Bellini de piersici albe) la prânz, săptămâna trecută. Arăți ca *dracu'*.

Ellen făcuse o „detoxificare” la Casa Tranquillum în urmă cu trei ani, când și ea fusese „epuizată”, „dărâmată”, „nu mai era în formă” și...

— Da, da, am priceput, spusese Frances.

— Locul ăsta e foarte... neobișnuit, îi explicase Ellen. Au o abordare mai neconvențională. Ți schimbă viața.

— Și cum anume ți-a schimbat viața? Întrebese Frances, pe bună dreptate, dar nu primise un răspuns clar la această întrebare.

Până la urmă, totul părea să se reducă la albul ochilor lui Ellen, care devenise și mai alb, înfiorător de alb! În plus, slăbise trei kilograme! Deși Casa Tranquillum nu era un centru pentru slăbit — Ellen ținuse morțiș să sublinieze treaba asta. Era de *relaxare*, dar, mă rog, ce femeie s-ar plânge că a slăbit trei kilograme? În niciun caz Ellen. Și nici Frances.

Frances se dusese acasă și căutase site-ul. Nu fusese niciodată o fană a sacrificiului de sine, nu ținuse niciodată o dietă, rareori spunea *nu* dacă ea simțea nevoia să spună *da*, sau *da* dacă simțea nevoia să spună *nu*. Din spusele maică-sii, primele ei cuvinte care exprimasera lăcomie fuseseră „mai mult”. Întotdeauna voia mai mult.

Cu toate astea, fotografiile cu Casa Tranquillum îi stârniseră o dorință ciudată și neașteptată. Aveau o culoare aurie, toate făcute la apusul sau la răsăritul soarelui, sau filtrate astfel încât să le facă să arate așa. Oameni de vârstă

mijlocie, cu înfățișare plăcută, pozau ca niște războinici într-o grădină de trandafiri albi, lângă o frumoasă casă de la țară. Un cuplu stătea într-unul dintre „izvoarele termale” care înconjurau proprietatea. Țineau ochii închiși, capetele lăsate pe spate, și zâmbeau extatic în timp ce apa bolborosea în jurul lor. Într-o altă fotografie apărea o femeie care se bucura de un „masaj cu pietre fierbinți” pe un șezlong lângă o piscină cu apă turcoaz. Frances își imaginase acele pietre fierbinți așezate cu o minunată simetrie pe propria șiră a spinării, căldura lor magică topindu-i durerea.

În timp ce visa la izvoare termale și exerciții blânde de yoga, pe ecran i-a apărut un mesaj de alertă: *A mai rămas un singur loc la Tabăra de zece zile de transformare totală a corpului și a minții!* Asta o făcuse să se simtă într-o concurență stupidă și dăduse clic pe *Rezervă acum*, deși chiar nu credea că mai rămăsese un singur loc. Totuși, introdusese datele cardului ei de credit al dracului de repede, ca să fie sigură.

Se părea că în doar zece zile avea să fie „transformată” așa cum nu-și imaginase vreodată. Acolo va avea parte de post, meditație, yoga, „exerciții de eliberare emoțională” creative. Nu va avea voie alcool, zahăr, cafeină, gluten sau lactate —, dar cum ea tocmai alesese un meniu de degustare la Four Seasons, era sătulă până-n gât de alcool, zahăr, cafeină, gluten și lactate, iar ideea de a renunța la ele nu i se păruse o mare filozofie. Mesele vor fi „personalizate” în funcție de „nevoile unice” ale fiecăruia.

Înainte ca rezervarea ei să fie „acceptată”, fusese nevoită să răspundă la un chestionar online foarte lung și cam indiscret, despre situația ei amoroasă, dietă, istoric medical, consumul de alcool în săptămâna precedentă și tot așa. Mințise într-o veselie. Chiar nu era treaba lor. Ba chiar i se ceruse să încarce o fotografie făcută în ultimele două săptămâni.

Trimisese una cu ea în compania lui Ellen, luând masa la Four Seasons, ținând în mână un cocktail Bellini.

Trebuia să bifeze niște căsuțe pentru a arăta ce spera să realizeze în cele zece zile: totul de la „consiliere intensivă pentru cupluri” până la „scăderea semnificativă în greutate”. Frances bifase numai căsuțele care sunau bine, cum ar fi „hrană spirituală”.

Ca multe alte lucruri din viață, i se păruse o idee excelentă la momentul acela.

Părerile despre Casa Tranquillium exprimate de clienți pe TripAdvisor, pe care le citise după ce plătitese taxa nerambursabilă, erau extrem de diverse. Ba că fusese cea mai grozavă și mai incredibilă experiență pe care oamenii o avuseseră vreodată, că ar fi vrut să poată da mai mult de cinci stele, că erau extrem de încântați de mâncare, izvoare termale și personal, ba că fusese cea mai neplăcută experiență din viața lor, vorbeau de acționarea lor în judecată, de stres posttraumatic, erau și avertismente serioase, de genul: „Mergeți pe riscul vostru”.

Frances se uită din nou la ceasul de pe bordul mașinii, sperând să prindă momentul când se făcea ora 3.

Încetează. Concentrează-te. Ochii la șosea, Frances. Tu ești la volanul mașinii.

Ceva tremură la periferia razei ei vizuale și ea tresări, așteptându-se la bufnitura masivă a unui cangur izbindu-se de parbrizul mașinii.

Nu era nimic. Aceste coliziuni imaginare cu animale sălbatice erau numai în mintea ei. Dacă era să se întâmple, se întâmpla. Probabil că n-ar mai fi avut timp să reacționeze.

Își aminti de o călătorie de demult, cu un iubit. Găsiseră un emu lovit de o mașină, care trăgea să moară în mijlocul autostrăzii. Frances stătea pe locul din dreapta, ca o prințesă

pasivă, în timp ce iubitul ei coborâse din mașină și îl omorâse pe bietul emu cu o piatră. O lovitură puternică în cap. Când se întorsese pe locul șoferului, era transpirat și euforic, un băiețuș de la oraș încântat de propriul pragmatism uman. Frances nu-l iertase niciodată pentru euforia care-l făcuse să asude. Îi plăcuse să omoare animalul.

Frances nu știa dacă ea era în stare să omoare un animal aflat pe moarte, nici acum când avea 52 de ani, o situație financiară sigură și era prea bătrână ca să mai fie prințesă.

— Ai putea să omori un emu, spuse ea cu voce tare. Sigur c-ai putea.

Dumnezeule! Tocmai își amintise că iubitul ei de-atunci murise. Ia stai, chiar murise? Da, sigur că murise. Lui Frances îi ajunsese la urechi un zvon în urmă cu câțiva ani. Complicații de la o pneumonie, se pare. Gary răcea mereu îngrozitor. Frances nu-i arătase niciodată prea multă compasiune.

Chiar în acel moment, nasul începu să-i curgă ca un robinet. La fix. Ținu volanul cu o mână și își șterse nasul cu dosul celeilalte mâini. Dezgustător. Era probabil răzburarea lui Gary care, din lumea de dincolo, făcea să-i curgă nasul. Și pe bună dreptate. Cândva călătoreau cu mașina și își declarau dragostea, iar acum ea nici măcar nu se deranjase să-și mai aducă aminte că el murise.

Se scuza față de Gary, deși, pe bune, dacă el ar fi putut să-i acceseze gândurile, și-ar fi dat seama că nu era vina ei; dacă el ar fi trăit până la vârsta asta, ar fi știut că devii incredibil de uituc și de distrat. Nu tot timpul. Doar uneori.

Uneori am o minte brici, Gary.

Își trase iar nasul. Se pare că răceala asta îngrozitoare era chiar mai veche decât durerea de spate. Fonfăia din ziua când predase manuscrisul, nu? De-acum trei săptămâni. Al

nouăsprezecelea roman al ei. Încă aștepta să audă părerea editorului. Fusesse o vreme, he-he, pe la sfârșitul anilor '90, în „perioada ei de glorie”, când editorul îi trimitea șampanie și flori după două zile de la predare, împreună cu un bilet scris de mână. *Încă o capodoperă!*

Înțelegea că nu mai era în culmea gloriei, și totuși era un autor solid, de categorie mijlocie. Un e-mail plin de efuziune ar fi fost un gest frumos.

Sau prietenesc.

Chiar și un mesaj de un rând, scris pe fugă: *Scuze, n-am apucat să mă uit pe manuscris, dar de-abia aștept!* Așa ar fi fost politicos.

O teamă pe care refuza s-o recunoască încerca să evadeze din subconștient. Nu, nu. În niciun caz.

Strânse mâinile pe volan și încercă să respire calm. Înghițise o grămadă de pastile pentru răceală și gripă ca să-și desfundă nasul, iar pseudoefedrina făcea să-i crească pulsul, de parcă urma să se întâmple ceva minunat sau ceva groaznic. Îi amintea de senzația pe care o avusese când pășise spre altar la cele două nunți ale ei.

Probabil că era dependentă de pastilele de răceală și gripă. Devenea repede dependentă. De bărbăți. De mâncare. De vin. Uite chiar acum ar fi băut un pahar de vin și era de-abia miezul zilei. În ultimul timp începuse să bea, poate nu excesiv, dar cu siguranță mai cu chef decât de obicei. Era pe panta aia lunecoasă, îndreptându-se vertiginos spre dependența de medicamente și alcool! Interesant de știut că putea să se schimbe în mod semnificativ. Acasă avea o sticlă de pinot noir pe jumătate plină, care stătea cu nerușinare pe biroul ei, s-o vadă toată lumea (doar femeia care făcea curățenie). Parcă era dracului Ernest Hemingway. Nu avusese și el probleme cu spatele? Aveau atâtea în comun!